

3 | 2020

český
časopis
historický

The Czech Historical Review

Ročník 118 / Založen 1895

OBSAH | CONTENTS

Studie | *Studies*

NODL Martin
Sexuální morálka a královská autorita
(Sexual Morality and Royal Authority) 599

BOČEK Martin – KOZÁK Vratislav
Po kolejích do nového světa: Emigrace
z habsburské monarchie tzv. Jižní cestou
*(Across the Tracks into a New World: Emigration
from the Habsburg Monarchy through the so-called Southern Way)* 619

HLAVAČKA Milan
Zemská samospráva a veřejné zdravotnictví.
Diskuse o platech lékařů a správních úředníků veřejných nemocnic
v Čechách na přelomu 19. a 20. století
*(The Land Self-Government and Public Healthcare:
A Discussion on the Salaries of Physicians and Administrative
Officials of Public Hospitals in Bohemia at the Turn of the 20th Century)* 639

Diskuse | *Discussion*

PRCHLÍK Ivan
Kosmův praotec Boemus nebyl Kelt: Několik poznámek k otázce,
zda nejstarší český kronikář mohl být inspirován Liviem
*(Cosmas' Forefather Boemus Was No Celt: Some Notes on Whether
the Eldest Czech Chronicler Could Have Been Inspired by Livy)* 670

Recenzní články

František ŠMAHEL
Trojí Francie, galikanismus a husitské Čechy 697
(*Triple France, Gallicanism and Hussite Bohemia*)

Martin NODL
„Dějiny pod dohledem.“ Polské dějiny dějepisectví v letech 1945–1990. 712
Přehled bádání posledního dvacetiletí
(*„History under Oversight.“ Polish History of Historiography in 1945–1990:
An Overview of Research from the Last Twenty Years*)

Ivo CERMAN
Nad knihou o Židech a českém nacionalismu 725
(*On a Book about the Jews and Czech Nationalism*)

Recenze

Jan HRDINA – Kateřina JÍŠOVÁ (eds.)
Městský farní kostel v českých zemích ve středověku 751
(Martin Čechura)

Jan KVĚTINA
Mýtus republiky. Identita a politický diskurz raněnovověké polské šlechty 757
(Michal Těra)

Svatava RAKOVÁ
Město na boře. Sen a svět Johna Winthropova (1630–1640) 760
(Markéta Křížová)

Matthieu MAGNE
Princes de Bohême: les Clary-Aldringen à l'épreuve des révolutions (1748–1848) 763
(Milena Lenderová)

Barbora PÁSZTOROVÁ
Metternich a německá otázka v letech 1840–1848 765
(Lukáš Fasora)

- Martin ZÜCKERT – Heidi HEIN-KIRCHER (eds.)
*Migration and Landscape Transformation. Changes in Central
and Eastern Europe in the 19th and 20th Century* 767
(Eva Semotanová)
- Jaroslav HRDLIČKA – Jan Blahoslav LÁŠEK (edd.)
Paměti Vlastimila Kybala. Díl II 771
(Jaroslav Pánek)
- Markéta FORMANOVÁ – Zdeněk KUCHYŇKA –
Elisabeth WALSH-SPÁČILOVÁ – David FUCHS
*Ztracené dioráma. Příběh unikátního československého exponátu
na Světové výstavě v New Yorku v roce 1939 / The lost diorama.
The story of a unique Czechoslovak exhibit at the 1939 world's fair
in New York City* 775
(Tomáš Korběl)
- James Mace WARD
Jozef Tiso. Kněz, politik, kolaborant 777
(Jan Rychlík)
- Monika MANDELÍČKOVÁ
Historie v exilu. Československá exilová historiografie v letech 1948–1989 782
(Tomáš Pánek)
- Klára PINEROVÁ
Do konce života. Političtí vězni padesátých let – trauma, adaptace, identita 787
(Lucie Šmídová)
- Jan RANDÁK
*V záři rudého kalicha. Politika dějin a husitská tradice
v Československu 1948–1956* 789
(Jaroslav Šebek)
- Alfredo LAUDIERO
La Primavera di Praga e le sue stagioni. Storia e storie 793
(Jitka Máchalová)

Šimona LÖWENSTEIN (ed.)
*Evropská civilizace a její problémy, I–II. Jubilejní sborník
pro Bedřicha Loewensteina / Die europäische Zivilisation
und ihre Probleme, I–II. Festschrift für Bedřich Loewenstein* 797
(Kristina Kaiserová)

Zprávy o literatuře 801

Z vědeckého života | *Chronicle*

Nekrolog
Eva Broklová (6. března 1939 – 10. března 2020)
(Josef Tomeš) 830

Vladimír Wolf (4. února 1942 – 23. prosince 2019)
(Martin Šandera) 838

Knihy a časopisy došlé redakci 842

Výtahy z českých časopisů a sborníků 842

upírala jak z hlediska představovaného vzoru, tak i s cílem dosažení žádoucích postojů a hodnot. Randákoví se na základě široké základny pramenů celostátní i regionální povahy i relevantní literatury podařilo zobrazit cesty manipulací s obsahem husitské tradice. Jeho kniha poslouží dalším badatelům nejen v rámci zkoumání fenoménu vzpomínkové kultury, vztažené k husitství, ale i problematice politiky dějin jako celku. Ta bude podle mého soudu získávat stále větší význam a pozornost i v kontextu nynějších debat o symbolickou přítomnost minulosti ve veřejném prostoru.

Jaroslav Šebek

Alfredo LAUDIERO

La Primavera di Praga e le sue stagioni. Storia e storie

(= La storia. Temi, vol. 65)

Roma, Viella 2018, 334 s., ISBN 978-88-3313-000-2.

Alfredo Laudiero, docent Dějin slovanských zemí a Dějin středovýchodní Evropy na neapolské univerzitě „L'Orientale“, se již několik desítek let systematicky věnuje moderním českým dějinám. Zpočátku se zaměřoval především na kulturní a intelektuální dějiny 19. století,¹ dlouhodobě jej zaujala i problematika nacionalismu a jeho proměn v 19. a 20. století,² jimž věnoval několik knižních titulů. Základem jeho práce byla vždy textová analýza autentických dobových textů, případně písemných reflexí dobových událostí, a následná snaha vylíčit tyto proměny myšlení v širších společenských, politických i kulturních souvislostech. V posledních letech se pak Laudiero systematicky zaměřil na problematiku šedesátých let dvacátého století, především pak na politické myšlení protestního hnutí, spojovaného s tzv. novou levicí (např. projekt uspořádání a digitalizace fondu Movimento di opposizione. Napoli 1967–1972 v Centro documentazione Pistoia) a na vývoj ve východním bloku v posledním čtvrtstoletí před jeho pádem. Právě s tímto zájmem je možné spojit i recenzovaný titul.

Kniha o etapách vnímání Pražského jara vyšla při příležitosti padesátého výročí této historické události. Líčení dějů, které se v roce 1968 odehrály v Československu, však není záměrem knihy. Věnována jim je tudíž pouhá čtyřicítka stran (kapitola „La Primavera di Praga: un breve racconto“), které jsou dle Laudierova záměru určeny především pro méně obeznámené čtenáře, ti znalí je dle autorova doporučení dokonce mohou přeskočit. Byla by to však škoda, neboť kompilační kapitola zasvěceně představuje nejen hlavní protagonisty obrodného procesu (Zdeněk Mlynář, Josef Smrkovský, Alexander Dubček aj.) a jejich kariéry, ale upozorněním na postupný rozchod mezi oficiální politikou a požadavky společnosti zasazuje celé období do širších společenských souvislostí. V kapitole nechybí

- 1 Na tomto místě je třeba uvést Laudierův výbor z českých textů 19. století, v nichž autor rozkrývá kořeny liberalismu (*Il tiglio slavo*, Roma 1992), či práci o stereotypních obrazech češství a němečtví, které vznikaly v 19. století v českém prostředí (*Api e cinghiali. culture politiche dell'Europa Centrale: il caso ceco*, Soveria Manelli 2000).
- 2 Jedná se zejména o soubor devíti studií středoevropských historiků (mimo jiné i Jiřího Raka), které Laudiero doplnil zasvěceným úvodem. *Oltre il nazionalismo. Le nuove storiografie dell'Est*, Alfredo Laudiero (a cura di), Napoli 2004.

zmínky o stavu ekonomiky, kultury či sportu, ani snaha o širší srovnání se soudobým evropským vývojem.

Po tomto úvodním seznámení s historickými fakty se již Laudiero věnuje samotným obdobím (*stagioni*) pražského jara, k nimž odkazuje i název knihy. Autor sledává, že vnímání odkazu pražského jara procházelo velmi dynamickými proměnami, a představuje tak zcela odlišný obraz od stereotypního výkladu západních historiografií. Čtvrtstoletí vymezené roky 1968 a 1993 dělí autor do čtyř základních období, která jsou ohraničena proměnami opozičních strategií i oficiálního politického směřování východního bloku.

Největší pozornost Laudiero věnuje sedmdesátým létům dvacátého století (kapitola „Il primo decennio“), v nichž se snaží rozklíčovat různé přístupy k vnímání přínosu obrodného procesu. Činí tak na základě analýzy textů tzv. komentátorů (*commentatori*), tedy osob, které byly osobně spojeny s procesem pražského jara a následně se věnovaly této problematice, ať již v československé opozici, tak v exilu. Výsledkem je typologie, založená na intenzitě zapojení komentátora do tvorby klíčových teorií obrodného procesu (podkapitola „Gli ingegneri sociali“), jeho vztahu k marxistické teorii, konkrétně zákonitosti historického vývoje, a významu kultury („*I nazional-comunisti*“), míry odstupu a schopnosti kritického vyrovnání se s výsledky pražského jara („*I primi commenti politici, le prime analisi critiche*“), snahy interpretovat situaci jako výsledek působení konkrétních zkušeností a aktivit skupin či jedinců („*Gli umanuti*“) či stupně radikalismu („*I radical democratici*“). Vznik dvou zbývajících typů první kapitoly Laudiero spojuje spíše než s politickým názorem s příslušností k určité sociální či intelektuální skupině; první typ je tvořen chartisty („*Charta 77*“), druhý pak „pohledem zdola“, tj. běžným obyvatelstvem („*Speranze e delusioni*“. *Una storia dal basso*). Poslední skupinu pak tvoří komentátoři, kteří se nedají zařadit do žádného z předcházejících typů.

Pro každou kategorii zvolil Laudiero takového komentátora, který představuje do určité míry ideální typ, a následně pečlivě analyzoval jeho vybrané dílo či polemiku, které vznikly k tématu pražského jara. Ke slovu často přicházely osobnosti, kterým věnovali pozornost i další italsí historici, věnující se českým moderním dějinám (Francesco Caccamo, Alessandro Catalano). Interpretovány jsou tak mimo jiné texty Zdeňka Mlynáře,³ Antonína J. Liehma,⁴ Antonína Ostrého (pseudonym Františka Šámalíka),⁵ Petra Pitharta,⁶ Evy Kantůrkové,⁷ Milana Šimečky⁸ či Ivana Svitáka.⁹ Ve své analýze se pak Laudiero soustředil na různé aspekty obrodného procesu, např. zda komentátoři akcentovali tzv. slovenskou

3 Zdeněk MLYNÁŘ, *Nightfrost in Prague. The End of Human Socialism*, London 1980.

4 Antonín J. LIEHM, *Od kultury k politice*, in: Systémové změny, Köln 1972.

5 Antonín OSTRÝ, *Československý problém*, Köln 1972.

6 J. SLÁDEČEK (= Petr PITHART), *Osmadesátý*, Köln 1980.

7 Eva KANTŮRKOVÁ, *Expulsion from Paradise. The Bypassed Generation*, in: Jiří Pehe (ed.), Prague Spring. A Mixed Legacy, New York 1988, s. 87–101.

8 Zejména Milan ŠIMEČKA, *Lezioni per il ristabilimento dell'ordine. Contributo alla tipologia del socialismo reale*, Roma 1982.

9 Zejména Ivan SVITÁK, *The Abysses of Reformed Communism*, in: týž, Prague Spring Revisited, Praha 1988, s. 155–175.

otázku a jak, jaký byl jejich poměr k marxistické doktríně a vývoji Československa po roce 1948, jaký byl jejich vztah k politickému pluralismu či zda brali v potaz názor většinového obyvatelstva a jeho postoje po okupaci.

Druhá, nejkratší kapitola je věnována první polovině osmdesátých let („I primi anni Ottanta e l'irruzione di Solidarość“). V této kapitole Laudiero rezignoval na vytvoření typologie. První podkapitola je tak zaměřena na aktéry pražského jara (např. Jiří Pelikán, Zdeněk Mlynář, Vladimír Klokočka), kteří se snažili s odstupem jednoho desetiletí zhodnotit jeho výsledky či je interpretovat z hlediska aktuálních politických a společenských témat. U této skupiny Laudiero odhaluje jistou rezignaci v hodnocení významu obrodného procesu či připuštění si možnosti, že události roku 1968 skončily neúspěchem a kapitulací.

Druhá podkapitola se zaměřuje na texty, v nichž se Jiří Pelikán, Zdeněk Mlynář, Zdeněk Strmiska či Ágnes Heller snažili komparovat aktuální politickou situaci v Polsku s vývojem v Československu v roce 1968. Zdůrazňovali zejména pragmatismus a realismus polských požadavků, které československé reformě chyběly, ale upozorňovali rovněž na fakt, že v Polsku se ke slovu dostala zcela jiná sociální skupina (dělníci) než v případě pražského jara. Porovnání se Solidaritou tak pro mnohé zastávce pražského jara znamenalo přehodnocení dřívějších názorů, nebo alespoň změnu úhlu pohledu.

Třetí období, které se stalo námětem další kapitoly („La seconda metà degli anni Ottanta: il dibattito intorno alla Primavera torna a polarizzarsi“), je přibližně vymezeno nástupem Michaila Gorbačova do funkce generálního tajemníka KSSS a následnou politikou přestavby. V případě reflexí pražského jara Laudiero rozeznává další posun: obrodný proces se začínal čím dál víc stávat předmětem odborného zkoumání a tématem mezinárodních debat, zároveň však blízkost některých reforem s perestrojkou vyvolávala potřebu srovnání jak v Československu samém, tak i v okruhu exulantů. V této době se opozice začala rovněž výrazně politizovat, vznikaly první politické organizace, které se ve svých ustavujících programech často vyrovnávaly s otázkou pražského jara. Zároveň dospěla generace, která rok 1968 nezažila, a tudíž jej vnímala do určité míry ve zkrácené a romantizující podobě.

Tyto tři aspekty v zásadě určily způsob konstruování celé kapitoly. Laudiero nejprve sleduje názory bývalých reformních politiků na současnou situaci a jejich angažovanost v politice, všímá si mimo jiné i silícího sklonu k historismu, který je v textech patrný, a to nikoliv pouze v odkazech na pražské jaro, ale i na nacionalismus 19. století či husitskou éru. Mezi emigranty (např. u Zdeňka Strmisky) zatím sílila především teoretická reflexe pražského jara v konfrontaci s probíhajícími reformami. Toto srovnání ostatně vedlo i k polemikám uvnitř československé opozice (např. Milan Hübl, Jan Ruml, Jaroslav Šabata, Ludvík Vaculík).

V druhé podkapitole pak Laudiero definuje nový interpretační rámec obrodného procesu roku 1968, který de facto vznikl při příležitosti dvacátého výročí invaze. Pražské jaro se stalo tématem historického výzkumu, což byl i důvod ke vzniku Československého střediska nezávislé literatury, který inicioval mimo jiné Vilém Prečan. Cílem instituce bylo především shromažďování rozsáhlého pramenného materiálu a jeho zpřístupňování. Jedním z badatelských přístupů byl pak důraz na sociální dějiny; jeho základem se stal

alternativní výklad příčin reformních změn, které byly důsledkem nikoli politického vedení, ale celkových proměn společnosti. Obrodný proces tak začal být zhruba od roku 1988 vykládán nikoli jako proces řízený politiky, ale jako rozsáhlé lidové hnutí.¹⁰

Čtvrté období, a tedy i čtvrtá kapitola, začínají rokem 1989. Laudiero v ní sleduje především poměr nově nastupující politické generace, rekrutující se často z tzv. šedé zóny, k reformátorům, kteří se rovněž chtěli vrátit do politického života (zejména Alexander Dubček). Zajímá ho zejména rozpor mezi deklarovaným demokratickým republiky a starou vírou reformátorů v marxismus. Zatímco pro mnohé politiky (zejména Václava Havla) bylo zapojení reformistů do politického dění po roce 1989 symbolem kontinuity, média upozorňovala na problematičnost jejich postojů. Dlužno podotknout, že pro Laudiera je tato akceptace reformních komunistů a jejich zapojení do politiky po roce 1989 velmi zajímavá, a do určité míry se mu snad i stává klíčem k vysvětlení tolerance současné společnosti k soudobým komunistickým stranám.

Kromě proměny postojů společnosti k reformátorům se Laudiero v poslední kapitole věnuje i proměnam vědeckého diskurzu výkladu pražského jara (podkapitola „Le ultime battaglie alla Primavera“), který byl způsoben otevřením archivů a ustavením vládní Komise (Komise vlády ČSFR pro analýzu historických událostí let 1967–1970). Zajímavá je autorova teze o možném vzniku oficiálního „hradního“¹¹ pojetí reprezentovaného činností Viléma Prečana (podkapitola „La visione di Prečan. La nuova storia ufficiale do Castello?“). Laudiero podotýká, že orientace Prečana na sociální výklad pražského jara se blížila Havlovu pojetí, rovněž činnost nově vzniklého Ústavu pro soudobé dějiny a texty publikované v časopise Soudobé dějiny, zejména rané polemiky o způsobu výkladu událostí roku 1968,¹² pomáhaly formovat obraz blízký Havlovu pojetí.

Svůj výzkum Alfredo Laudiero zakončuje s drobnými přesahy rokem 1993, tedy dobou, kdy vznikla samostatná Česká republika a zároveň se konalo několik akcí připomínajících rok 1968 a vyšly některé zásadní pramenné edice. Výklad pražského jara začal být dáván do širších souvislostí událostí roku 1968 ve východním bloku i na Západě.

Na závěr knihy Laudiero připojil kapitolu („Alcune riflessioni a margine“), v níž se věnuje širšímu srovnání vnímání pádu východního bloku a roku 1968 v Evropě a Československu, ale i tématu paměti, konkrétně tvorbě historických mýtů a stereotypů. V rozsáhlé úvaze se rovněž snaží definovat moderní československé dějiny prostřednictvím základních idejí, na nichž je založen národ i stát.

Alfredo Laudiero v knize pracuje především s vydanými prameny, které vznikaly ve sledovaném čtvrtstoletí, archivních materiálů se i vzhledem k tématu monografie

10 Kromě jiných textů Laudiero považuje za klíčový především sborník: Jindřich PECKA – Vilém PREČAN (edd.), *Proměny pražského jara 1968–1969. Sborník studií a dokumentů o nekapitulantských postojích v československé společnosti*, Brno 1993.

11 Laudiero odkazuje k prvorepublikovému významu termínu „Hrad“, tedy skupiny osob blízkých prezidentovi. A. LAUDIERO, *La Primavera*, s. 261.

12 Zejména diskuse o povaze roku 1968 z let 1993 a 1994, do nichž se na stránkách časopisu Soudobé dějiny zapojili např. Jan Měchýř, Lubomír Brokl či Emanuel Mandler.

najde poskrovnu. Z odborné literatury využívá hlavně textů, dostupných v zahraničí (důležitou úlohu sehrávají mj. Listy Jiřího Pelikána), případně využívá knihy a edice z produkce Historického ústavu či Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd, které vznikly převážně v prvním dvacetiletí po sametové revoluci. Novější česká literatura, věnující se tématu pražského jara či následujícímu čtvrtstoletí, se v použitých zdrojích neobjevuje, což je však vzhledem k zaměření titulu na textovou analýzu celkem odpustitelné. Samotné rozbory jsou prováděny velmi pečlivě a přinášejí mnohé postřehy, které by se možná českému historikovi vzhledem k zakořenění v české tradici výkladu ani nepodařilo objevit. Laudiero dokázal postihnout drobné nuance v interpretaci, které byly ovlivňovány rozmanitými skutečnostmi.

Některému čtenáři by možná mohly chybět i další, alternativní příběhy pražského jara, jak je vnímaly osobnosti, nepatřící do okruhu bývalých reformátorů, či naopak náležející k vládní garnituře po roce 1969. Cílem autora však takovýto široký výzkum nebyl, což zdůvodnil již v samotném úvodu knihy.

Kniha Alfreda Laudiera představuje zajímavý a fundovaný pohled na proměny interpretace pražského jara v průběhu čtvrtstoletí. Sice pojednává o víceméně známých skutečnostech, ale nabízí cenné postřehy zahraničního pozorovatele, který se české problematice dlouhodobě věnuje, přesto si však zachovává potřebný kritický odstup.

Jitka Máchalová

Šimona LÖWENSTEIN (ed.)

Evropská civilizace a její problémy, I–II. Jubilejní sborník pro Bedřicha Loewensteina / Die europäische Zivilisation und ihre Probleme, I–II. Festschrift für Bedřich Loewenstein

Kulmbach, Verlagsbuchhandlung Sabat 2019, IX + 262 s., V + 281 s., ISBN 978-3-943506-60-0.

Dvousvazková kniha je jubilejním sborníkem k nedožitým devadesátinám v roce 2017 zemřelého historika Bedřicha Loewensteina. Sborník měl být vlastně výroční, bohužel se tak už nestalo. Obsahuje příspěvky dvaceti českých, německých, ale i rakouských, britských a amerických historiků a filosofů. Texty jsou rozděleny do čtyř tematických okruhů – dějepiscectví a jeho společenský význam, dějiny kultury a idejí, scesti a slepé uličky civilizace a politické a filosofické koncepty dějin. Kniha se tak alespoň částečně snaží ilustrovat odborná těžiště Bedřicha Loewensteina. V dokumentační části jsou připojeny fotografie a písemnosti z Loewensteinova života a kompletní bibliografie. Sborník je obsahově i logisticky představen editorkou knihy, historikovou dcerou, Šimonou Löwenstein. Příspěvky se ve všech okruzích v zásadě dělí na ty, jejichž autoři hledají společného jmenovatele s Bedřichem Loewensteinem, a na ty, která mu skládají poklonu spřízněnými tématy.

Bedřicha Loewensteina v jeho životě provázely de facto všechny klíčové události a fenomény 20. století, počínaje druhou světovou válkou. Ilustrativně to popsal ve vzpomínkové

MILAN HLAVAČKA – PAVEL BEK

RINGHOFFEROVÉ

RODINA A PODNIKÁNÍ

Milan HLAVAČKA – Pavel BEK

Ringhofferové.

Rodina a podnikání

Praha, Historický ústav AV ČR 2019, 520 s.,

ISBN 978-80-7286-324-2.

Ringhofferové, jejichž předkové přišli v druhé polovině 18. století do Prahy přes Vídeň z Burgenlandu, byli mimořádně ekonomicky aktivní rodinou. Velmi rychle se etablovali ve zdejším společenském prostředí. V první a druhé generaci založili cechovní dílny. V třetí a čtvrté generaci se cechovní mistři proměnili v průmyslníky a velkostatkáře. Dosáhli značného jmění a také dědičné nobilitace. Příslušníci páté generace vytvořili koncern Ringhoffer-Tatra. Po druhé světové válce byli vydáni Sovětům a odsunuti do Rakouska. Ringhofferové vlastnili firmy, které dnes de iure již neexistují, ale z jejich podstaty a tradice žily a žijí Tatra Smíchov, Tatra Kopřivnice, Strojmetal Kamenice, Výzkumný ústav kolejových vozidel, Zámek Štiřín či Pivovar Kozel ve Velkých Popovicích.

Co má být předmětem historického zkoumání u tak živého, aktivního a mnohotvárného organismu jako je rodinná firma? Má to být rodina, podnikatelské strategie, samotná výroba, osobní záliby či kulturní, sociální a politická angažovanost podnikatelů? Podle názoru autorů monografie na takto spleťtý, živý a neustále proměnlivý předmět výzkumu existuje jediný badatelský a metodologický přístup: k uchopení takto časově, tematicky a historicko-antropologicky rozsáhlé látky je vhodný jen koncept Family business history, tedy dějiny rodinného podnikání. Ty jsou v zahraničí již značně rozvinutou, uznávanou a v poslední době i velmi dynamicky se rozvíjející disciplínou, která je velice často úzce spjata s marketingovou a propagační politikou samotných firem. Dějiny rodinného podnikání spojují zdánlivě dva nesourodé světy: rodinu a podnikání. Předmětem výzkumu Family business history je tedy interakce mezi rodinou a její ekonomickou aktivitou.

Monografie o významném pražském podnikatelském rodu Ringhofferů je koncipována do třech souběžných rovin. Tyto tři roviny psaní se vzájemně doplňují, překrývají a neustále prohlubují. Výsledným efektem by mělo být archivně podložené vědění, odhalení rodinných vztahů, nastínění ekonomických motivací jednání jednotlivých aktérů, kterými jsou především příslušníci hlavní (františkovské) ringhofferovské linie, a nakonec také nahlédnutí do originálního znění zásadních archivních pramenů, na nichž je tato monografie především založena.

Redakce

Vedoucí redaktoři | Editors-in-chief:

Jaroslav PÁNEK – Jiří PEŠEK

Výkonný redaktor | Managing Editor: Jan Slaviček

Technický redaktor | Administrative Editor: Jaroslav Novotný

Vědecká rada | Scientific Board:

Zdeněk Beneš, Václav Bůžek, Milan Hlavačka, Martin Holý, Michaela Hrubá, Tomáš Knoz, Robert Kvaček, Jiří Lach, Václav Ledvinka, Jiří Malíř, Jan Němeček, Svatava Raková, Eva Semotanová, Petr Sommer, Miroslav Šedivý, Petr Vorel, Josef Žemlička

s redakčním krubem | with Editorial Board:

Marie Buňatová, Ivan Hlaváček, Zdeněk Hojda, Miroslav Hroch, Magdaléna Pokorná, Ivan Šedivý

Mezinárodní vědecká rada | International Scientific Board:

Hugh L. Agnew (Washington), Joachim Bahlcke (Stuttgart), Detlef Brandes (Düsseldorf), Robert J. W. Evans (Oxford), Henryk Gmiterek (Lublin), Wojciech Iwańczak (Warszawa), Dušan Kováč (Bratislava), Piotr M. Majewski (Warszawa), Antoine Marès (Paris), Ralph Melville (Mainz), Nicolette Mout (Leiden), Taku Shinohara (Tokio), Thomas Winkelbauer (Wien)

Návrh obálky a typografie | Design:

Jáchym Šerých

**Vydává Historický ústav AV ČR, v. v. i. | Published by the Institute of History
of the Czech Academy of Sciences**

Adresa | Address:

Prosecká 809/76, CZ-190 00 Praha 9 – Nový Prosek. Tel.: +420 225 443 241

E-mail: cch@hiu.cas.cz

Tiskne Powerprint s. r. o., Kamýčká 751/60, Praha – Suchdol.

Přijímání objednávek | Distribution:

Distribuci předplatitelům provádí v zastoupení vydavatele Česká pošta, s. p., telefonicky na bezplatné lince 800 300 302, elektronicky na: postabo.prstc@cpost.cz, písemně na adrese: Česká pošta, s. p., oddělení periodického tisku, Olšanská 38/9, 225 99 Praha 3. Smluvní vztah mezi vydavatelem a předplatitelem se řídí všeobecnými obchodními podmínkami pro předplatitele.

Distribuce pro Slovensko:

Magnet Press, Slovakia s. r. o., Šustekova 8, P. O. Box 17,

SK-851 04 Bratislava, tel.: 01/67201931-33, fax: 02/67201930, e-mail: predplatne@press.sk

Distribution rights in all remaining areas (with the exception of the Czech Republic and Slovakia):

Kubon and Sagner, Postfach 340108,

D-80328 München, Germany, fax: 089/54218218.

Jednotlivá čísla lze zakoupit též v Knihkupectví Academia (Václavské náměstí 34, Na Florenci 3, Národní 7, vše 110 00 Praha 1; nám. Svobody 13, 602 00 Brno) nebo přímo v Historickém ústavu AV ČR, v. v. i. (Prosecká 76, 190 00 Praha 9; j.kozohorska@hiu.cas.cz) či prostřednictvím distributora www.kosmas.cz.

ČČH vychází čtvrtletně | ČČH is published quarterly.

Toto číslo vyšlo v září 2020 | This issue was published in September 2020.

Cena jednotlivého výtisku 130 Kč.

ERIH – European Reference Index for the humanities (Category A – International 1); SCOPUS

<http://www.hiu.cas.cz/cs/nakladatelstvi/periodika/cesky-casopis-historicky.ep>

<http://hsozkult.geschichte.huberlin.de/zeitschriften>

<http://cejsh.icm.edu.pl>

<http://www.recensio.net/rezensionen/zeitschriften/cesky-casopis-historicky>

<http://www.proquest.com>